

“मीठे बच्चे— तिमी ईश्वरीय सेवाधारी सच्चा सेलभेसन आमीं हौ, तिमीले सबैलाई शान्तिको सेलभेसन दिनु छ ।

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरूसँग जब कसैले शान्तिको सेलभेसन माग्छन् भने उनलाई के सम्झाउनुपर्छ ?

उत्तरः— उनलाई भन, बाबाले भन्नुहुन्छ— के अहिले यहाँ नै तिमीलाई शान्ति चाहिन्छ ? यो कुनै शान्तिधाम होइन । शान्ति त शान्तिधाममा नै हुन सक्छ, जसलाई मूलवतन भनिन्छ । आत्माको जब शरीर हुँदैन तब शान्ति हुन्छ । सत्ययुगमा पवित्रता-सुख-शान्ति सबै हुन्छ । बाबा नै आएर यो वर्सा दिनुहुन्छ । तिमीले बाबालाई याद गर ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । सबै मानिसहरूले आफूभित्र आत्मा छ भन्ने जान्दछन् । जीव आत्मा भन्छन् नि । पहिला म आत्मा हुँ, पछि शरीर मिल्छ । कसैले पनि आफ्नो आत्मालाई देखेको छैन । केवल यति मात्र सम्झन्छन् कि आत्मा हुँ । जसरी आत्मालाई जानेका छैनन्, देखेका छैनन्, त्यस्तै परमपिता परमात्मालाई पनि भन्दछन्— परम आत्मा अर्थात् परमात्मा, तर उहाँलाई देखेका छैनन् । न आफूलाई, न बाबालाई देखेका छन् । भन्दछन्— आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । तर यथार्थ रीति जान्दैनन् । ८४ लाख योनि पनि भनिदिन्छन्, वास्तवमा ८४ जन्म हो । कुन आत्माले कति जन्म लिन्छ ? यो पनि जान्दैनन् । आत्माले बाबालाई पुकार्छ, तर न त देखेका छन्, न यथार्थ रीति जानेका छन् । पहिले त आत्मालाई यथार्थ रीति जानेपछि नै बाबालाई जान्न सक्नेछन् । आफूलाई नै जान्दैनन् भने सम्झाउने कसले ? यसलाई भनिन्छ— आत्म-अनुभूति (सेल्फ रियलाइज) गर्नु । यो बाबा सिवाय अरू कसैले गराउन सक्दैन । आत्मा के हो, कस्तो हो, कहाँबाट आत्मा आउँछ, कसरी जन्म लिन्छ, कसरी यति सानो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ, यो कसैले पनि जान्दैनन् । आफूलाई जान्दैनन् भने बाबालाई पनि जान्दैनन् । यो लक्ष्मी-नारायण पनि मनुष्यको पद हो नि । यिनीहरूले यो पद कसरी पाए ? यो कसैले पनि जान्दैनन् । जान्न त मनुष्यले नै पन्यो नि । भन्दछन्— यी वैकुण्ठका मालिक थिए, तर उनीहरूले यो मालिकपना लिए कसरी, फेरि कहाँ गए ? केही पनि जान्दैनन् । अब तिमीले त सबै थोक जान्दछौ । जसरी बच्चाले पहिले जान्दछ, वकिल (बेरिस्टर) भनेको के हो ? पढ्दै पढ्दै बेरिस्टर बन्दछ । त्यस्तै यो लक्ष्मी-नारायण पनि पढाइबाट बनेका हुन् । बेरिस्टरी, डाक्टरी आदि सबैका किताब हुन्छन् नि । यिनको किताब फेरि हो गीता । त्यो पनि कसले सुनायो ? राजयोग कसले सिकायो ? यो कसैले जान्दैनन् । त्यसमा नाम बदलिदिएका छन् । शिव जयन्ती पनि मनाउँछन्, उहाँ आएर तिमीलाई कृष्णपुरीको मालिक बनाउनुहुन्छ । कृष्ण स्वर्गका मालिक थिए नि, तर स्वर्गलाई पनि जान्दैनन् । नत्रभने किन कृष्णले द्वापरमा गीता सुनाउनुभयो भन्दछन् ? कृष्णलाई द्वापरमा लिएर गएका छन्, लक्ष्मी-नारायणलाई सत्ययुगमा, रामलाई त्रेतामा । उपद्रव लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा देखाउँदैनन् । कृष्णको राज्यमा कंस, रामको राज्यमा रावण आदि देखाएका छन् । राधे-कृष्ण नै लक्ष्मी-नारायण बन्छन्, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । बिल्कुल अज्ञान अन्धकार छ । अज्ञानलाई अन्धकार भनिन्छ । ज्ञानलाई प्रकाश भनिन्छ । अब उज्यालो बनाउनेवाला को ? उहाँ हुनुहुन्छ बाबा । ज्ञानलाई दिन, भक्तिलाई रात भनिन्छ । अहिले तिमी सम्झन्छौ— यो भक्तिमार्ग पनि जन्म जन्मान्तरदेखि चल्दै आएको छ । सिँठी उत्रिदै आएका छन् । कला कम हुँदै जान्छ । घर बन्दा नयाँ हुन्छ फेरि दिन प्रतिदिन आयु घट्दै जान्छ । तीन चौथाई पुरानो भएपछि त्यसलाई पुरानै भनिन्छ । बच्चाहरूलाई पहिले यो निश्चय हुनुपर्छ— उहाँ सबैका बाबा हुनुहुन्छ, जसले सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ, सबैको लागि पढाइ पढाउनु हुन्छ । सबैलाई मुक्तिधाम लैजानु हुन्छ । तिमीसँग लक्ष्य छ, उद्देश्य छ । यो पढाइ पढेर गयो भने तिमीले गद्दीमा बस्न पाउने छौ । बाँकी सबैलाई मुक्तिधाममा लिएर जानुहुन्छ । चक्रको बारेमा जब सम्झाउँछौ, त्यसमा देखाउँछौ— सत्ययुगमा यसरी धेरै धर्म हुँदैनन् । त्यसबेला यी आत्माहरू निराकारी दुनियाँमा रहन्छन् । तिमीलाई थाहा छ— यो आकाश पोलार (ध्रुवीय) छ । वायुलाई वायु भन्छौ, आकाशलाई आकाश । यस्तो होइन— सबै परमात्मा हो । मानिसहरू सम्झन्छन्— वायुमा पनि भगवान् छ, आकाशमा पनि भगवान् छ । अहिले बाबा बसेर सबै कुरा सम्झाउनु हुन्छ । बाबाकहाँ जन्म त लियो फेरि कसले पढाउँछ ? बाबा नै रूहानी टिचर बनेर पढाउनु हुन्छ । राम्रोसँग पढेर पढाइ पूरा गर्नु भने साथै लिएर जानुहुन्छ र फेरि पार्ट खेल्न आउँछौ । सत्ययुगमा सबैभन्दा पहिले तिमी नै आएका थियौ । अब फेरि सबै जन्महरूको अन्तमा आइपुगेका छौ, फेरि शुरूमै आउने छौ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— दौड

लगाऊ । राम्रोसँग बाबालाई याद गर, अरूलाई पढाउनु छ । नत्र भने यत्तिका सबैलाई कसले पढाउँछ ? अवश्य बाबाको सहयोगी बन्छौ नि । नाम त खुदाई खिदमतगार पनि छ नि । अंग्रेजीमा सेलभेसन आर्मी भनिन्छ । कुन चाहिँ सेलभेशन माग्छन् ? सबै भन्छन् शान्तिको सेलभेशन दिनुहोस् । बाँकी उहाँले कुनै शान्तिको सेलभेसन दिनुहुन्न । जसले शान्तिको सेलभेसन माग्छन् उनीहरूलाई भन- बाबा भन्नुहुन्छ, के अहिले यहाँ नै तिमीलाई शान्ति चाहियो ? यो कुनै शान्तिधाम कहाँ हो र ? शान्ति त शान्तिधाममा नै हुन सक्छ, जसलाई मूलवतन भनिन्छ । शरीर नहुँदा आत्मा शान्तिमा हुन्छ । बाबा नै आएर यो शान्ति दिनुहुन्छ । तिमीसँग पनि सम्झाउने बडो युक्ति हुनुपर्छ । प्रदर्शनीमा यदि उभिएर सबैको कुरा सुन्यौ भने धेरैजसोको भूल निकाल्न सक्छौ । किनकि सम्झाउनेहरू नम्बरवार त हुन्छन् नि । सबै एकरस भएको भए फलानाले आएर भाषण गरौस्- ब्राह्मणीले यस्तो किन लेख्थे ? अरे, तिमी पनि ब्राह्मण हौ नि । बाबा फलाना हामीभन्दा होशियार छ । होशियारीबाट नै मानिसले दर्जा पाउँछन् नि । नम्बरवार त छन् नि । जब परीक्षाको रिजल्ट निस्कन्छ, तिमीलाई स्वतः नै साक्षात्कार हुनेछ अनि सम्झनेछौ हामी त श्रीमत अनुसार चल्दैथ्यौ । बाबा भन्नुहुन्छ- कुनै पनि विकर्म नगर । देहधारीसँग लगाव नराख । यो त ५ तत्त्वहरूले बनेको शरीर हो नि । ५ तत्त्वहरूको पूजा वा याद गर्नु छैन । यी आँखाले देखे पनि याद बाबाको नै गर्नु छ । आत्मालाई अब ज्ञान मिलेको छ । अब हामीलाई घर जानु छ फेरि वैकुण्ठमा आउनु छ । आत्मालाई जान्न सक्छौ, देख्न सक्दैनौ, त्यस्तै यो पनि सम्झन सक्छौ । हो, दिव्य दृष्टिले आफ्नो घर वा स्वर्गलाई देख्न सक्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मन्मनाभव, मध्याजीभव मतलब बाबालाई र विष्णुपुरीलाई याद गर । तिम्रो लक्ष्य र उद्देश्य नै यही हो । बच्चाहरूले जान्दछन्- हामीलाई अब स्वर्गमा जानु छ, बाँकी सबैलाई मुक्तिमा जानु छ । सबै त सत्ययुगमा आउन सक्दैनन् । तिम्रो हो देवी-देवताको धर्म । यो भयो मनुष्यको धर्म । मूलवतनमा त मानिसहरू हुँदैनन् । यहाँ छ मनुष्य सृष्टि । मनुष्य नै तमोप्रधान र फेरि सतोप्रधान बन्छन् । तिमी पहिले शूद्र वर्णका थियौ, अहिले ब्राह्मण वर्णमा छौ । यो वर्ण केवल तिमीहरूको नै हो । अरू कुनै पनि धर्ममा यस्तो भनिदैन- ब्राह्मण वंशी, सूर्यवंशी । यस बेला सबै शूद्र धर्मका छन् । जड समान अवस्थामा छन् । तिमी पुरानो भएपछि सारा वृक्ष जड, तमोप्रधान भएको छ । फेरि सारा वृक्ष त सतोप्रधान बन्दैन । सतोप्रधान नयाँ वृक्षमा त केवल देवी-देवता धर्मका नै हुन्छन् फेरि तिमी सूर्यवंशीबाट चन्द्रवंशी बन्छौ । पुनर्जन्म त लिन्छौ नि । फेरि वैश्य, शूद्र वंशी... । यी सबै कुरा हुन् नयाँ ।

हामीलाई पढाउने ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । उहाँ नै पतित-पावन सबैका सद्गतिदाता हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई ज्ञान मैले दिन्छु । तिमी देवी-देवता बन्छौ फेरि यो ज्ञान रहँदैन । ज्ञान दिइन्छ अज्ञानीहरूलाई । सबै मानिसहरू अज्ञान अँध्यारोमा छन्, तिमी छौ उज्यालोमा । यिनीहरूको ८४ जन्मको कथा तिमी जान्दछौ । तिमी बच्चाहरूमा सारा ज्ञान छ । मानिसहरू त भन्दछन्- भगवान्ले यो सृष्टि रच्यो भयो नै किन ? के मोक्ष पाउन सकिँदैन ? अरे, यो त बनी-बनाउ खेल हो । अनादि ड्रामा हो नि । तिमी जान्दछौ- आत्माले एउटा शरीर छोडेर अर्को जन्म लिन जान्छ, यसमा चिन्ता गर्नुपर्ने आवश्यकता नै के ? आत्माले गएर आफ्नो अर्को पार्ट खेल्थ्यो । रुनु त तब पर्छ जब गुमेको चीज फिर्ता पाइन्छ । फर्केर त आउने होइन, अनि रोएर के फाइदा ? अहिले तिमीहरू सबैलाई मोहजित बन्नु छ । मसान (कब्रिस्तान) सँग के मोह राख्नु छ ? यसमा त दुःख नै दुःख छ । आज बच्चा छ, भोलि गएर बच्चा पनि यस्तो बन्छ, पिताको टोपी उतार्न बेर लगाउँदैन । पितासँग पनि भगडा गर्न थाल्छन् । यसैलाई भनिन्छ अनाथको दुनियाँ । शिक्षा दिने कोही मालिक छँदै छैन । जब बाबाले यस्तो हालत देख्नु हुन्छ तब सनाथ बनाउन आउनु हुन्छ । बाबा नै आएर सबैलाई सनाथ बनाउनु हुन्छ । पिता आएर सबै भगडा मेटाइदिनु हुन्छ । सत्ययुगमा कुनै भगडा हुँदैन । सारा दुनियाँको भगडा मिटाइदिएपछि जयजयकार हुन थाल्छ । यहाँ धेरै संख्या माताहरूको छ । दासी पनि यिनैलाई सम्भन्छन् । विवाह गर्दा भन्दछन्- तिम्रो पति नै ईश्वर, गुरु आदि सबै हुन् । पहिले श्रीमान् फेरि श्रीमती । अब बाबा आएर माताहरूलाई अगाडि राख्नुहुन्छ । तिमीमाथि कसैले जित पाउन सक्दैन । बाबा तिमीलाई सबै काइदा कानुन सिकाउँदै हुनुहुन्छ । मोहजित राजाको एउटा कथा छ । ती सबै बनाइएका कथाहरू हुन् । सत्ययुगमा त अकालमा मृत्यु नै हुँदैन । समय आएपछि एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । साक्षात्कार हुन्छ- अब यो शरीर पुरानो, बुढो भयो फेरि नयाँ लिनु छ, गएर सानो बच्चा बन्नु छ ।

खुशीले शरीर छोडिदिन्छन् । यहाँ त जतिसुकै बुढो भए पनि, रोगी भए पनि, यो शरीरबाट छुट्न पाए हुन्थ्यो भनेर सोचे पनि मर्ने बेलामा अवश्य रुन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिमी यस्तो ठाउँमा जाँदैछौ, जहाँ रनुको त नामै हुँदैन । त्यहाँ त खुशी नै खुशी पाइन्छ । तिमीलाई कति धेरै खुशी हुनुपर्छ । अरे, हामी विश्वको मालिक बन्छौ । सारा विश्वको मालिक थियौ । अहिले टुक्रा-टुक्रा भएको छ । तिमी नै पूज्य देवता थियौ, फेरि पुजारी बन्छौ । भगवान् त आफैं पूज्य आफैं पूजारी बन्नु हुन्न । यदि उहाँ पनि पुजारी बन्नु भयो भने फेरि पूज्य कसले बनाउने ? ड्रामामा बाबाको पार्ट बेग्लै छ । ज्ञानका सागर एउटा हुनुहुन्छ, उहाँ एकको नै महिमा छ । जब ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ भने सद्गति दिनको लागि कहिले आएर ज्ञान दिनुहुन्छ ? अवश्य यहाँ आउनु पर्छ । पहिले त बुद्धिमा यो कुरा पक्का गर— हामीलाई पढाउने को हुनुहुन्छ ?

त्रिमूर्ति, सृष्टि चक्र र कल्प वृक्ष— यिनै हुन् मुख्य चित्र । कल्प वृक्षलाई देख्ने बित्तिकै तुरुन्तै बुझ्ने छन् हामी त फलाना धर्मका हौं । हामी सत्ययुगमा आउन सक्दैनौं । यो चक्र त धेरै ठूलो हुनु पर्छ । लेखाई पनि पूरा हुनुपर्छ । शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा देवता धर्म अर्थात् नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्दै हुनुहुन्छ, शंकरद्वारा पुरानो दुनियाँको विनाश र विष्णुद्वारा नयाँ दुनियाँको पालना गराउनु हुन्छ— यो सिद्ध होस् । ब्रह्मा सो विष्णु, विष्णु सो ब्रह्मा, दुवैको सम्बन्ध छ नि । ब्रह्मा-सरस्वती नै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । कलाको वृद्धि एक जन्ममा हुन्छ अनि कला कम हुन ८४ जन्म लाग्छ । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— ती शास्त्रहरू ठीक हुन् वा म ठीक हुँ । सच्चा सत्यनारायणको कथा त मैले सुनाउँछु । अहिले तिमीलाई निश्चय छ— सत्य बाबाद्वारा हामी नरबाट नारायण बनिरहेका छौं । पहिलो मुख्य कुरा, मानिसलाई कहिल्यै पनि बाबा, टीचर, गुरु भनिदैन । गुरुलाई कहिल्यै बाबा वा टीचर भनिन्छ र ? यहाँ त शिवबाबाकहाँ जन्म लिन्छौ फेरि शिवबाबाले तिमीलाई पढाउनु हुन्छ अनि साथै पनि लिएर जानुहुन्छ । यस्तो कुनै मानिस त हुँदैन जसलाई बाबा, टीचर र गुरु भनियोस् । यहाँ त एउटै मात्र बाबा हुनुहुन्छ, उहाँलाई परम पिता (सुप्रिम फादर) भनिन्छ । लौकिक पितालाई कहिल्यै सुप्रिम फादर भनिँदैन । सबैले उहाँलाई नै याद गर्छन् । उहाँ बाबा त हुनुहुन्छ नै । दुःखमा सबैले उहाँलाई याद गर्छन्, सुखमा कसैले याद गर्दैनन् । उहाँ बाबा आएर स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ५ तत्त्वहरूले बनेको यो शरीरलाई देखेर पनि याद बाबालाई गर्नु छ । कोही पनि देहधारीसँग लगाव राख्नु छैन । कुनै विकर्म गर्नु छैन ।
- २) यस बनी-बनाउ ड्रामामा हरेक आत्माको अनादि पार्ट छ, आत्माले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छ, यसैले शरीर छोड्दा चिन्ता गर्नु छैन, मोहजित बन्नु छ ।

वरदानः— हर सेकेण्ड हर संकल्पको महत्त्वलाई जानेर पुण्यको पुँजी जम्मा गर्ने पद्मापदमपति भव

तिमी पुण्य आत्माहरूको संकल्पमा यति विशेष शक्ति छ, जुन शक्तिद्वारा असम्भवलाई सम्भव बनाउन सक्छौ । जसरी आजकल यन्त्रहरूद्वारा मरुभूमीलाई हराभरा बनाइदिन्छन्, पहाडहरूमा फूल फुलाइदिन्छन्, त्यस्तै तिमीले आफ्नो श्रेष्ठ संकल्पद्वारा निराश आत्मालाई आशावादी बनाउन सक्छौ । केवल हर सेकेण्ड हर संकल्पको मूल्यलाई जान, संकल्प अनि सेकेण्डलाई प्रयोग गरेर पुण्यको पुँजी जम्मा गर । तिम्रो संकल्पको शक्ति यति श्रेष्ठ छ, जुन एक संकल्पले पनि पद्मापदमपति बनाइदिन्छ ।

स्लोगनः— हर कर्म अधिकारीपनको निश्चय र नशाबाट गन्यौ भने मेहनत समाप्त हुनेछ ।

✽ शब्दार्थः— सेलभेसन— सहयोग, उद्धार, उपकार, भलाइ, सुविधा